

A RESULT OF SHORT-TERM COURSE TRAINING BASED ON TECHNOLOGY
TO PROMOTE CAREER TOWARD STUDENTS WITH SPECIAL NEEDS
AT PHITSANULOK POLYTECHNICAL COLLEGE

กิตติ กุดันัน¹, สุภาณี เล็งศรี² และ กอบสุข คงมนัส³
Kitti Kuttanan¹, Supanee Sengsri² and Kobsook Kongmanus³

บทความวิจัย

วันที่รับบทความ 18 เมษายน 2566 วันที่แก้ไข 8 พฤษภาคม 2566 วันที่ตอบรับ 22 ธันวาคม 2566

การวิจัยเรื่องผลการฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลกมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ทดลองใช้การฝึกอบรมระยะสั้น 2) ศึกษาทักษะที่ได้จากการฝึกอบรม และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่เข้ารับ การฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก ลักษณะงานวิจัยเป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งผู้วิจัยมีวิธีดำเนินงานแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐาน ขั้นตอนที่ 2 การทดลองใช้การฝึกอบรม ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาสมรรถนะที่ได้จากการฝึกอบรม และขั้นตอนที่ 4 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนของผู้เข้ารับการฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก กลุ่มตัวอย่างได้จากการเลือกแบบเจาะจงนักเรียนโรงเรียนวัดยาง (มีนะวิทยา) จำนวน 19 คนที่สมัครเข้าเรียนหลักสูตรระยะสั้นกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก เรื่องงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปงานกราฟฟิก โดยมีนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษจำนวน 7 คนร่วมกับนักเรียนปกติจำนวน 12 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษมีผลการเรียนระดับ 2 จำนวน 2 คน ผลการเรียนระดับ 2.5 จำนวน 4 คนและผลการเรียนเท่ากับ 3.5 จำนวน 1 คน

¹ นักศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาวิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

^{2,3} อาจารย์ภาควิชาเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

¹ A graduate student, Doctor of Philosophy Program in Educational Technology and Communications, Faculty of Education, Naresuan University.

^{2,3} Ph.D., at department of educational technology and communications, faculty of education, Naresuan University.

2) ทักษะที่ได้จากการฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก มีผลการเรียนในระหว่าง 37-47 จากคะแนนเต็ม 60 คิดเป็นร้อยละ 62-78 3) สสำรวจความพึงพอใจของนักเรียนที่เข้ารับการอบรมพบว่าภาพรวมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การฝึกอบรมระยะสั้น, นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็น, พิเศษวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก, การเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานการ, สร้างอาชีพให้กับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

Abstract

The objectives of the study were to experiment the short-term courses training, to study the skills after training and to study the satisfaction of students with special needs at Phitsanulok polytechnical college towards the use of short-term courses training based on technology to support career. This study was experimental research with 4 stages as followings: stage 1 was to survey basic information; stage 2 was to experiment the short-term courses training; stage 3 was to study the capacity of the training and stage 4 was to study the satisfaction of students with special needs at polytechnical college towards the use of short-term courses training based on technology to support career. A sample was selected 19 students (7 special needs students and 12 normal students) from Watyang (Meemana) school who studied Graphic Computer Package Software short-term courses training at polytechnical college by purposive sampling. The results of the study were as follows: 1) 2 special needs students got 2, 4 special needs students got 2.5 and 1 special needs student got 4, 2) the result of the skills after training were 37-47 from the total of 60 (62-78%), 3) the result of satisfaction of students with special needs at polytechnical college towards the use of short-term courses training based on technology to support career in overall was at the high level

Keyword : short-term courses training, students with special needs, Phitsanulok polytechnical college, support career towards students with special needs

บทนำ

การพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ การเมือง เทคโนโลยี และสภาพสังคมอย่างรวดเร็วในปัจจุบัน ส่งผลให้เกิดความยุ่งยากและการเปลี่ยนแปลงที่ซับซ้อนขึ้น ดังนั้นมนุษย์จึงจำเป็นต้องมีการเตรียมตัวให้พร้อม โดยการพัฒนาดตนเอง ฝึกทักษะการดำรงชีวิต รวมทั้งรู้เท่าทันสถานการณ์ต่าง ๆ หรือแม้แต่การควบคุมเปลี่ยนแปลงกระแสต่าง ๆ ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคมได้ในที่สุดการศึกษาถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ในการเตรียมตัวให้พร้อม เพื่อที่จะดำรงชีวิตได้ท่ามกลางการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังนั้นกระบวนการศึกษาจึงจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนและต้องเปิดกว้างและครอบคลุมในทุกด้าน เพื่อให้เด็กทุกคนสามารถเข้าถึงได้ และตอบสนองต่อสภาพท้องถิ่นที่เด็กอาศัยอยู่ รวมถึงไม่จำกัดการศึกษาให้อยู่ภายในโรงเรียนเท่านั้น อีกทั้งยังต้องเป็นการช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาความรู้และทักษะที่เหมาะสม เพื่อที่จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ[1]ประเทศไทยเห็นความสำคัญของการศึกษาและสิทธิเสรีภาพของประชาชนไทยทุกคนในการรับการศึกษา จึงได้มีการบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 หมวด 3 ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย มาตรา 43 ได้บัญญัติไว้ว่าบุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาอบรมของรัฐต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชน พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ[2] อย่างไรก็ตาม เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษจำนวนมาก ยังมีโอกาสในการศึกษาน้อยกว่าเด็กทั่วไป เด็กเหล่านี้จะต้องมีการเตรียมพร้อมสำหรับอนาคต เพื่อที่จะได้ดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี อยู่ร่วมกับคนในสังคมได้แบบเท่าเทียม และสร้างคุณประโยชน์ให้แก่สังคมได้เด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษมีทั้งหมด 12 ประเภท ได้แก่ 1) เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน 2) เด็กปัญญาอ่อนที่เรียนหนังสือได้ 3) เด็กปัญญาอ่อนที่ฝึกได้ 4) เด็กปัญญาอ่อนที่มีระดับสติปัญญาต่ำมาก 5) เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา 6) เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย 7) เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม 8) เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ 9) เด็กเจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาล 10) เด็กปัญญาเลิศ 11) เด็กออทิสติก และ 12) เด็กที่มีความ

บกพร่องซ้ำซ้อน ผดุง อารยะวิญญู [3] กล่าวว่า เด็กแต่ละประเภทอาจมีข้อจำกัดที่ทำให้ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับระบบการศึกษาที่โรงเรียนจัดให้ได้ นอกจากนี้ สภาพแวดล้อมทางกายภาพ หลักสูตร สื่อและวิธีการสอนของโรงเรียนยังไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ [1]

การให้ความช่วยเหลือแก่เด็กและคนพิการให้ได้รับสิทธิ โอกาส และบริการทางการศึกษาตามความสามารถและเหมาะสมกับสภาพจำกัดทางร่างกาย ในรูปแบบของการศึกษาภาคบังคับ การศึกษาสายอาชีพ การศึกษาสายสามัญ อุดมศึกษา ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ โดยการเรียนรู้ในโรงเรียนร่วมกับคนทั่วไป หรือการศึกษาพิเศษในโรงเรียนเฉพาะทาง เช่น โรงเรียนสอนคนตาบอด โรงเรียนสอนคนหูหนวก โรงเรียนสอนคนปัญญาอ่อน โรงเรียนสอนคนแขนขาพิการ เป็นต้น การศึกษาพิเศษนี้อาจจัดให้แก่เด็กที่เจ็บป่วยเรื้อรังและต้องเข้ารับการรักษาและฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์โดยใช้ระยะเวลายาวนาน ในโรงพยาบาล ตลอดจนจัดการศึกษานอกโรงเรียน โดยมีรูปแบบการเรียนรู้ร่วมกับคนทั่วไป หรืออาจจัดเฉพาะคนพิการ ในหลักสูตรของการศึกษาขั้นพื้นฐาน และหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตอนปลาย และประกาศนียบัตรหรือหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายอาชีพ รวมถึงการศึกษาตามอัธยาศัยอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยจัดให้แก่คนพิการที่ขาดโอกาสทางการศึกษาในครอบครัวและชุมชน เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการศึกษาดังกล่าว และการนำไปสู่การฟื้นฟูสมรรถภาพทางด้านอาชีพ และสังคมเพื่อนำไปสู่การพึ่งพาตนเองได้ของคนพิการอย่างยั่งยืน รังสิมา วิวัฒน์วงศ์วนา [4] ปัจจุบันคนพิการได้รับโอกาสและการยอมรับจากสังคมที่เปิดกว้างให้เข้าร่วมทำงานกับคนปกติทั้งในหน่วยงานของภาครัฐและเอกชนด้วยศักยภาพและความรู้ความสามารถของคนพิการที่มี โดยเฉพาะความมุ่งมั่นตั้งใจในการที่จะช่วยเหลือตนเอง ทำให้ผลงานที่ออกมาทัดเทียมหรือมากกว่าคนปกติทั่วไป แต่สิ่งที่ทำให้คนพิการมีโอกาสหรือมีพื้นที่ในการประกอบอาชีพก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยในหลายๆ ด้านประกอบกัน เช่นการเปิดโอกาสให้คนพิการได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมและประกอบอาชีพร่วมกับคนปกติทั่วไป ไม่ดูถูกหรือดูหมิ่นความสามารถของคนพิการทั้งที่ยังไม่มีโอกาสได้เห็นผลงานหรือความสามารถของคนพิการ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับตัวคนพิการเองว่าจะแสดงศักยภาพให้สังคมได้รู้ ได้เห็นหรือยอมรับมากน้อยเพียงใด สิ่งสำคัญที่คนพิการควรตระหนักคือการพัฒนาความรู้ ความสามารถของตนเองอยู่ตลอดเวลา เพื่อแสดงให้เห็นในความสามารถว่าสามารถทำงานได้ใกล้เคียงกับคนปกติมากที่สุด Bowles (1996) อ้างโดย จินตนา สารุพันธ์ [5] พบว่า คนพิการมีความต้องการเช่นบุคคลทั่วไป ถูกปฏิบัติจากสังคมและครอบครัวอย่างปกติ โดยมีความต้องการ

รักษาสัมพันธภาพให้คงอยู่ในครอบครัว และมีการให้โอกาสในการทำงานกับคนพิการ ซึ่งจะทำให้คนพิการมีความสามารถในการประกอบอาชีพเพื่อหาเลี้ยงตนเองและครอบครัว ทำให้เกิดความภาคภูมิใจและรับรู้ว่าเป็นส่วนที่เติมเต็มได้ ไม่ใช่เป็นส่วนเกินอย่างที่เคยรู้สึกโดยทั่วไป และศึกษา Abraham (1957: 459) พบว่าการฟื้นฟูสมรรถภาพทางอาชีพให้คนพิการสามารถประกอบอาชีพได้เช่นคนปกติทั่วไป และสามารถปรับตัวดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคม ในฐานะที่เป็นมนุษย์เช่นเดียวกับบุคคลทั่วไปส่งเสริมการพึ่งพาตนเองและเอื้ออำนวยให้คนพิการมีส่วนร่วมและได้รับสิทธิต่าง ๆ โดยเฉพาะการฟื้นฟูสมรรถภาพ เพื่อให้ไม่มีความแตกต่างจากบุคคลทั่วไป

จากแผนการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ ฉบับที่ 3[6] กระทรวงศึกษาธิการ ที่ดำเนินการบนพื้นฐานการมีส่วนร่วม โดยการวิเคราะห์สถานการณ์และแนวโน้มในอนาคตที่มีผลกระทบการจัดวางทิศทางและยุทธศาสตร์ที่สอดคล้องบูรณาการเชื่อมโยงยุทธศาสตร์ชาติ ระยะ 20 ปี(พ.ศ. 2560 – 2579) ในยุทธศาสตร์ที่ ๓ : พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ และการสื่อสาร รองรับการจัดการศึกษาระบบดิจิทัล เพื่อสร้างความพร้อมด้านโครงสร้าง และระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีมาตรการ ดังนี้

1. ปรับโครงสร้างพื้นฐานด้านเทคโนโลยีในหน่วยงานการศึกษา
2. พัฒนาระบบสารสนเทศเชิงภูมิศาสตร์มิติสัมพันธ์ (3D GIS : Multilayer Data Warehouse) ด้านการศึกษาสำหรับคนพิการให้เชื่อมโยงกันได้
3. ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนาระบบการให้บริการเทคโนโลยี สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นพิเศษของคนพิการ เพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต
๔. พัฒนาและส่งเสริมการนำระบบเทคโนโลยีดิจิทัลมาใช้ในการบริหาร จัดการการให้บริการ และการเรียนรู้

จากหลักการและเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงได้ทดลองใช้การฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างเพื่อศึกษาสมรรถนะที่ได้จากการฝึกอบรมระยะสั้น โดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อทดลองใช้การฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก

2. เพื่อศึกษาทักษะที่ได้จากการฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เข้ารับ การฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยมีแนวทางการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 1.การจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐาน
- 2.การฝึกอบรมระยะสั้น
- 3.นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ
- 4.การใช้เทคโนโลยีส่งเสริมการประกอบอาชีพสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ
- 5.การเรียนรู้ร่วม
- 6.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การจัดการเรียนรู้โดยใช้ เทคโนโลยีเป็นฐาน

การเรียนการสอนโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ของผู้เรียน นับเป็นสิ่งที่จำเป็นในโลกยุคดิจิทัล อันที่ผู้เรียนจะต้องใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ และการประกอบอาชีพในอนาคตข้างหน้า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ครูต้องจัดประสบการณ์ เพื่อให้เด็กสามารถนำเทคโนโลยีเป็นฐาน มาใช้ในการค้นหาความรู้ตลอดจนสามารถ สร้างสรรค์งาน และเกิดเป็นความรู้ที่คงทน ซึ่งครูจะต้องใช้ความพยายาม ความอดทนในการ ที่จะให้การจัดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ ที่วางไว้ในฐานะที่เป็นครูสอนคอมพิวเตอร์ ซึ่งไม่ พ้นที่จะต้องสอนพื้นฐานการใช้งานการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อให้นักเรียนสามารถสร้างสรรค์งาน และใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต ที่มีอยู่หลากหลาย ตลอดจนการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างครูผู้สอนกับนักเรียน นักเรียนกับนักเรียนการจัดการ เรียนการสอนโดยบูรณาการระหว่างวิชาเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจ โดยเฉพาะการ

เรียนรู้แบบโครงงาน นักเรียนได้ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติและลงมือทำ และอาศัยกระบวนการกลุ่มในการทำงาน การจัดการเรียนรู้ต้องมีความมั่นใจในตัว of นักเรียนว่า นักเรียนปฏิบัติได้และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้โดยใช้กลวิธีในการสอนที่หลากหลาย ผู้เรียนสามารถที่สามารถใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ และเกิดเป็นความรู้ที่คงทน การเข้าถึงการใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อการเรียนการสอนของโรงเรียนมี 4 ระยะ (Approach) ได้แก่ สัมผัส (Emerging) ประยุกต์ใช้ (Applying) แพร่ขยาย (Infusing) เปลี่ยนร่างแปลงรูป (Transforming)

1. ระยะสัมผัส ได้แก่ การเริ่มต้นการนำเทคโนโลยีเป็นฐาน เข้าใช้ ด้วยการซื้อหา รับบริจาค ทั้งตัวคอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์ ในขั้นนี้ ทั้งผู้บริหารและครูเริ่มต้นค้นหาความเป็นไปได้ในการใช้เทคโนโลยีเป็นฐานในการบริหาร และการใช้หลักสูตร

2. ระยะประยุกต์ โรงเรียนใดที่มีความประทับใจในเทคโนโลยีเป็นฐาน ก็ถือว่าได้เริ่มต้นเข้าสู่วิธีนี้ ครูใช้ เทคโนโลยีเป็นฐาน ในการทำงานประจำวัน ครูปรับหลักสูตรเพื่อเพิ่มการใช้เทคโนโลยีเป็นฐาน ในการสอนการเรียนในแต่ละรายวิชา แต่ครูยังคงเป็นผู้มีอำนาจ (dominate) ในกระบวนการเรียน

3. ระยะแพร่ขยาย มีการนำคอมพิวเตอร์ไปใช้ในห้องทดลอง ห้องเรียน ครูค้นหาวีธีใหม่ที่จะใช้เทคโนโลยีเป็นฐาน เพื่อการเปลี่ยนแปลงผลผลิตของตนให้มีคุณภาพ และแสดงออกถึงความเป็นมืออาชีพยิ่งขึ้น หลักสูตรเริ่มบูรณาการ เพื่อให้เกิดการนำไปใช้ในโลกของความเป็นจริง

4. ระยะเปลี่ยนร่างแปลงรูป ในระยะนี้ เทคโนโลยีเป็นฐาน ถูกบูรณาการเข้าไปใช้ใน ชีวิตประจำวันอย่างมืออาชีพ ช่วยเพิ่มผลผลิตส่วนบุคคล หลักสูตรจึงเป็นหลักสูตรที่ใช้ นักเรียนเป็นศูนย์กลาง (ChildCentered) มีการบูรณาการเรียนการสอนที่นำไปสู่การประยุกต์ใช้จริง

การฝึกอบรมระยะสั้น

วัชร บวรณสิงห์ [7] กล่าวว่า หลักสูตรระยะสั้น เป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเจาะจงเป็นเรื่อง ๆ เฉพาะอย่างสำหรับกลุ่มบุคคลบางกลุ่มเพื่อเพิ่มพูนความรู้หรือประสบการณ์ หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมหรือทัศนคติของบุคคลไปในทางที่ต้องการ โดยใช้ระยะเวลาไม่ยาวนานนัก หลักสูตรระยะสั้นอาจหมายถึงหลักสูตรรายวิชาเลือกในโรงเรียนที่ครูสร้างขึ้น หลักสูตรฝึกอบรมเฉพาะเรื่องสำหรับบุคลากรในโรงเรียน หรือสำหรับผู้ปกครอง หรือคนในชุมชน หรือหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อบริการวิชาการหรือวิชาชีพให้แก่ชุมชน หรือหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับบุคลากรในหน่วยงานต่าง ๆ

๒.๑ การจัดหลักสูตรระยะสั้น

การจัดหลักสูตรระยะสั้นหรือหลักสูตรฝึกอบรม มีขั้นตอนและกระบวนการพัฒนา [7] ดังนี้

1. สำรวจและวิเคราะห์หาความจำเป็นในการจัดหลักสูตรระยะสั้น เป็นการศึกษาสภาพการณ์และค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ในหน่วยงานหรือในชุมชนว่าจำเป็นต้องให้บุคลากรหรือบุคคลต่าง ๆ มีความรู้ ความชำนาญ ประสบการณ์ หรือทักษะในเรื่องใดบ้างหรือไม่ หากมีแล้วจะช่วยแก้ปัญหาหรือก่อให้เกิดประโยชน์ในด้านใดบ้าง จะช่วยให้การทำงานหรือชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลกลุ่มนั้น ๆ ดีขึ้นอย่างไร

2. กำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดหลักสูตรระยะสั้นหรือหลักสูตรอบรม ซึ่งวัตถุประสงค์หลัก ๆ ได้แก่ การให้ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ ประสบการณ์ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและการสร้างเจตคติในเรื่องที่ได้สำรวจพบในขั้นที่ 1 กำหนดจุดประสงค์ให้ตรงหรือสอดคล้องกับสภาพการณ์หรือปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งจะนำไปสู่การแก้ปัญหาที่ได้วิเคราะห์ไว้ และต้องชี้ชัดไปได้ว่า เมื่อเสร็จสิ้นการดำเนินการแล้วจะมีผลการเปลี่ยนแปลงอย่างไร ผู้ที่เข้ามาเรียนตามหลักสูตรได้เรียนรู้หรือได้ประสบการณ์อะไรไปบ้าง

3. จัดทำโครงการ โครงการเป็นแผนงานที่จัดทำขึ้นเพื่อให้การดำเนินงานนี้ไปสู่เป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ หากโครงการกำหนดไว้ดีก็คาดหมายได้ว่า ผลหรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ย่อมสำเร็จออกมาได้ด้วยดี การจัดทำโครงการต้องเขียนให้ชัดเจนและเป็นรูปธรรม โดยในโครงการควรระบุหัวข้อหลัก ๆ เช่น ชื่อโครงการ หลักการและเหตุผล วัตถุประสงค์ เป้าหมาย วิธีดำเนินการ ระยะเวลาดำเนินการ งบประมาณ ผู้รับผิดชอบโครงการ ผู้เข้าร่วมโครงการ การประเมินผล และประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับความชัดเจนของโครงการช่วยให้การพิจารณาอนุมัติทำได้ง่ายขึ้นและสะดวกต่อการดำเนินการ

4. สร้างและพัฒนาหลักสูตร มีขั้นตอนและกระบวนการสร้างและพัฒนา ดังนี้

- 1) ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
- 2) เตรียมการร่างหลักสูตร
- 3) สร้างและพัฒนาหลักสูตร
- 4) ใช้หลักสูตร
- 5) ประเมินผลหลักสูตร

5. การวางแผนการบริหารหลักสูตร เป็นขั้นตอนที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการใช้หลักสูตร ซึ่งจะต้องพิจารณาองค์ประกอบการดำเนินงานในทุก

ๆ ด้าน เช่น งบประมาณ สถานที่ อุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน สภาพแวดล้อมภายในและภายนอก เป็นต้น ดังนั้นผู้รับผิดชอบหลักสูตรจะต้องมีการบันทึก ควบคุม และตรวจสอบงานแต่ละด้านนั้นใครเป็นผู้รับผิดชอบและดำเนินการไปแล้วอย่างไร

6. ดำเนินการใช้หลักสูตร เป็นขั้นที่ดำเนินการตามโครงการของหลักสูตรที่ได้สร้างไว้ โดยมีบุคลากรฝ่ายต่าง ๆ รับผิดชอบงานที่มอบหมายไว้ล่วงหน้า ในขั้นตอนนี้ผู้บริหารโครงการต้องทำหน้าที่ประสานงาน อำนวยความสะดวก และควบคุมให้การใช้หลักสูตรบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ได้ตั้งไว้

7. ประเมินผลการใช้หลักสูตร ควรพิจารณาอย่างเป็นระบบตั้งแต่การประเมินข้อมูลนำเข้า (Input) การประเมินกระบวนการ (Process) และการประเมินผลผลิต (Output)

8. ติดตามผลการดำเนินการตามโครงการ ผู้บริหารโครงการควรได้ติดตามผลว่าผลผลิตของหลักสูตรได้นำความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ที่ได้รับจากการเรียนหรือฝึกอบรมนี้ไปใช้บ้างหรือไม่ ใช้แล้วได้ผลมากน้อย

นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

เด็กพิเศษมาจากคำเต็มว่า “เด็กที่มีความต้องการพิเศษ” หมายถึงเด็กกลุ่มที่จำเป็นต้องได้รับการดูแล ช่วยเหลือเป็นพิเศษ เพิ่มเติมจากวิธีการตามปกติ ทั้งในด้าน การใช้ชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ และการเข้าสังคม เพื่อให้เด็กได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพของเขาเอง โดยออกแบบการดูแลช่วยเหลือเด็กตามลักษณะความจำเป็นและความต้องการของเด็กแต่ละคน เด็กพิเศษ (Special Child) หรือเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (Child With Special Needs) หมายถึง เด็กที่จำเป็นต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือบำบัดฟื้นฟูและให้การเรียนการสอนที่เหมาะสมกับลักษณะความจำเป็นและความต้องการของเด็กแต่ละคน ประเภทของเด็กพิเศษ มีการจำแนกไว้แตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ และลักษณะการจัดบริการเพื่อให้ความช่วยเหลือตามความเหมาะสมดังเช่น International classification of functioning, disabilities and health ขององค์การอนามัยโลก(WHO) ได้จัดแบ่งเด็กที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษหรือเด็กพิการ ตามลักษณะต่าง ๆ แบ่งเป็น 3 ประเภทได้แก่

1. แบ่งตามความบกพร่องหรือสูญเสียอวัยวะ (classification of impairment) ได้แก่ ความบกพร่องทางสติปัญญา จิตใจ ภาษาและการสื่อความหมาย การได้ยิน การมองเห็น และความบกพร่องของอวัยวะต่าง ๆ เช่น ระบบประสาทสัมผัส กระดูก หัวใจ เป็นต้น

2. แบ่งตามการไร้ความสามารถหรือสูญเสียสมรรถภาพ (classification of disabilities) ได้แก่ การไร้ความสามารถด้านอุปนิสัยและพฤติกรรมการสื่อความหมาย การเคลื่อนไหว และการดูแลตนเอง เป็นต้น

3. แบ่งตามการเสียเปรียบหรือความด้อยโอกาสในสังคม (classification of handicap) ได้แก่ การเสียเปรียบด้านร่างกาย ต้องพึ่งพิงผู้อื่น ด้านสังคม สภาพเศรษฐกิจ รวมถึงการรักษาพยาบาลด้วย เป็นต้น

สำหรับประเทศไทย ตาม “ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคณพิการทางการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๒” ได้แบ่งเด็กกลุ่มนี้ออกเป็น ๔ ประเภท ได้แก่

1. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น บุคคลที่มีความบกพร่องทางการเห็น หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการเห็นจนไม่สามารถรับการศึกษา ได้โดยการเห็นหรือใช้สายตาได้ตามปกติ แต่สามารถศึกษาเล่าเรียนได้โดยวิธีการต่างไปจากคนที่มองเห็นปกติ

2. บุคคลที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง บุคคลที่สูญเสียการได้ยินตั้งแต่ระดับน้อยไปถึง ระดับรุนแรง จนไม่สามารถฟังเสียงได้เหมือนคนปกติซึ่งอาจจะเป็นหูตึงหรือหูหนวกก็ได้

3. บุคคลที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา หมายถึง บุคคลที่มีพัฒนาการล่าช้ากว่าคนปกติทั่วไปทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม ภาษา เมื่อวัดสติปัญญาโดยใช้แบบทดสอบมาตรฐานแล้วมีสติปัญญาดำกว่าบุคคลปกติและความสามารถในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่ำกว่าเกณฑ์ปกติอย่างน้อย 2 ทักษะ จาก ๑๐ ทักษะหรือมากกว่า เช่น ทักษะการสื่อความหมาย การดูแลตนเอง การดำรงชีวิตในบ้าน การควบคุมตนเอง สุขอนามัย และความปลอดภัย การเรียนวิชาการเพื่อชีวิตประจำวัน การใช้เวลาว่าง การทำงาน ทักษะทางสังคม และทักษะในการใช้สาธารณสมบัติ เป็นต้น

4. บุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ หมายถึง บุคคลที่มีความผิดปกติ บกพร่องหรือสูญเสียอวัยวะ ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายทำให้ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ดีหรือมีอาการเกร็ง คือ อาการตึงตัวของกล้ามเนื้อ ส่วนใด ส่วนหนึ่งหรือหลายส่วน ควบคุมการทรงตัวได้ยากหรือไม่ได้เลย มีการเคลื่อนไหวของแขนขาไม่สัมพันธ์กันมีอาการสั่น เติงเซ หรืออาจเป็นบุคคลที่บกพร่องเนื่องจากสุขภาพ หรืออุบัติเหตุ อาการขัดโรคเรื้อรัง โรคติดต่อ เป็นต้น ประเภทความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ

5. บุคคลที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องทางการรับรู้ หรือทางการเรียนรู้ที่มีความผิดปกติอย่างเดียวหรือหลายอย่างทำให้เกิดปัญหาทางการฟัง

การอ่าน การพูด การเขียน การสะกด การคำนวณ การใช้เหตุผล การรวบรวมความคิด ซึ่งความผิดปกตินี้ไม่ใช่เกิดจากภาวะบกพร่องทางการเห็น การได้ยินทางร่างกาย ทางสติปัญญา ทางอารมณ์แต่เป็นภาวะทางสมองที่มีความผิดปกติทำให้การแปลภาพ การแปลเสียงหรือการรับรู้ แปรปรวนไปจากเดิมเด็กบางคนมองเห็นหนังสือกลับหลัง เด็กบางคนไม่สามารถแปลความหมายหรือเข้าใจจากการได้ยิน เด็กบางคนไม่เข้าใจตัวเลขและความหมายตัวเลข

6.บุคคลที่มีความบกพร่องทางการพูด หมายถึง บุคคลที่มีความบกพร่องในเรื่องการออกเสียงพูด เช่น เสียงผิดปกติ อัตราความเร็วและจังหวะการพูดผิดปกติ หรือคนที่มีความบกพร่องในเรื่องการเข้าใจ และการใช้ภาษาพูด การเขียนตลอดจนระบบสัญลักษณ์อื่นที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งอาจเกี่ยวกับรูปแบบภาษา เนื้อหาของภาษา และหน้าที่ของภาษา

7.บุคคลที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรม หมายถึง บุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบุคคลทั่วไป และพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนนี้ส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ต่อสิ่งต่างๆ และปัญหาทางพฤติกรรมนั้นเป็นไปอย่างต่อเนื่อง ไม่เป็นที่ยอมรับกันทางสังคมและวัฒนธรรม รวมทั้งขาดสัมพันธภาพกับบุคคลอื่น มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม มีความคับข้องใจ มีการเก็บกอดทางอารมณ์โดยแสดงออกทางร่างกาย

การใช้เทคโนโลยีส่งเสริมการประกอบอาชีพสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

การนำเทคโนโลยีสารสนเทศ มาพัฒนาเป็นเครื่องมือ หรืออุปกรณ์สำหรับเด็กพิเศษแต่ละประเภท ซึ่งในที่นี้จะขอแบ่งเป็น 6 ประเภทตามเทคโนโลยีที่ใช้ดังนี้

1.เทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับเด็กพิเศษทางการมองเห็น หมายถึงรวมถึง คนตาบอด คนที่มีความบกพร่องทางสายตา หรือคนหูหนวก-ตาบอด ปัญหาของคนกลุ่มนี้คือ การมองไม่เห็น หรือมองเห็นเลือนลาง ดังนั้นพวกเขาต้องการ เครื่องมืออุปกรณ์ที่สามารถ ทดแทนสายตาของเขาได้ เพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิตอยู่ อุปกรณ์ขั้นพื้นฐาน ที่สามารถพึ่งตัวเองได้ ได้แก่ นาฬิกาพูดได้ เครื่องคิดเลขพูดได้ เครื่องเบิกเงิน (ATM) พูดได้ เป็นต้น

2.เทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับเด็กพิเศษทางกาย บุคคลที่ร่างกายพิการ สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตได้ด้วย เทคโนโลยีสารสนเทศเช่นเดียวกัน การที่เด็กพิเศษแขน-ขา จะใช้คอมพิวเตอร์ หรือจะสื่อสารกับบุคคลอื่นๆได้ โดยนำเทคโนโลยีมาช่วย

3.เทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับเด็กพิเศษทางการสื่อสารหรือสื่อความหมาย หมายถึง ผู้ที่มีปัญหาทางด้านการออกเสียง ซึ่งสาเหตุอาจมาจาก ความผิดปกติของอวัยวะ หรือความผิดปกติ ทางด้านสมอง ทำให้ออกเสียงไม่ชัด เทคโนโลยีที่สามารถช่วยให้ เด็กพิเศษกลุ่มนี้สื่อสารกันรู้เรื่อง แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

1.เครื่องมือช่วยในการฝึกพูด เครื่องมือนี้สามารถช่วยให้ ผู้ที่พิการทางด้านอวัยวะการออกเสียง หรือสมองบางส่วนพิการ สามารถเลียนเสียงการพูดได้ ซึ่งจะทำให้ผู้พิการนั้นได้รับการกระตุ้นที่ถูกต้อง และในที่สุดก็สามารถปรับปรุงเสียงพูดได้

2. เครื่องมือสื่อสารด้วยเสียง เครื่องมือนี้สามารถออกเสียงแทนผู้ใช้ โดยอาศัยบอร์ดที่มีภาพที่สื่อความหมายและแปลงเสียงได้เมื่อกดไปที่ภาพนั้นด้วยอุปกรณ์สังเคราะห์เสียงพูด หรืออุปกรณ์บันทึกเสียง

4.เทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับเด็กพิเศษทางการได้ยิน หมายความว่ารวมถึง คนที่หูหนวก และหูตึง ซึ่งไม่สามารถได้ยินเสียง หรือได้ยินไม่ชัด ดังนั้นจึงส่งผลกระทบต่อการพูดด้วย เทคโนโลยีอย่างง่าย ๆ ที่นำมาใช้สำหรับคนหูหนวกหูตึงนี้ ส่วนใหญ่ ก็จะเป็นการใช้เพื่อการเตือน (warning) เช่น การใช้แสงไฟ เมื่อมีเสียงโทรศัพท์ดัง หรือ นาฬิกาปลุกที่สั่นได้ หรือ สัญญาณเตือนภัยที่เป็นแสงไฟอุปกรณ์ที่นำมาใช้

5.เทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับเด็กพิเศษทางการรับรู้ หมายถึง คนที่มีการรับรู้ช้า ทั้งนี้เนื่องมาจากสมองพิการ ซึ่งทำให้ฟังก์ชันการสนใจ การรับรู้ ความจำ การตัดสินใจ การแก้ปัญหา และการให้เหตุผล ทำงานอย่างเชื่องช้า เทคโนโลยีที่นำมาช่วย เด็กพิเศษทางการรับรู้ก็ได้แก่ ซอฟต์แวร์ ต่างๆ ที่เด็กพิเศษกลุ่มนี้ สามารถใช้เตือนความทรงจำได้ เพียงแต่กดสวิตช์ หรือแป้นพิมพ์เท่านั้น ซอฟต์แวร์เหล่านี้ได้แก่ เครื่องคิดเลข ปฏิทิน นาฬิกาบันทึกความจำ ซึ่งใช้เสียงอัดเทปเพื่อเตือนความทรงจำ

6.เทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับเด็กพิเศษทางสติปัญญาคนที่บกพร่องทางสติปัญญานั้น เห็นได้จากการเรียนรู้ในวิชาเฉพาะต่างๆ ได้ช้า ทำให้ใช้เวลาเรียนรู้นานกว่าคนปกติ ดังนั้นสิ่งที่จะนำมาช่วย ในขั้นพื้นฐานก็คือ การจัดเวลาเรียนให้เหมาะสม ส่วนเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่นำมาช่วยได้ก็คือ ซอฟต์แวร์ทางการศึกษา ในรูปแบบต่างๆ โดยมีการกระตุ้นให้เกิดการอยากเรียนรู้ ด้วยสีสัน เพลง และเสียงพูด เช่นบทเรียนมัลติมีเดียในปัจจุบัน นอกจากนี้ก็อาจนำเอาเทคโนโลยีอื่นๆ มาช่วย เช่น การรู้จำตัวอักษร การรู้จำเสียงพูด เครื่องอ่านอักขระ หรือ ซอฟต์แวร์อ่านหน้าจอ สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนมีสมาธิ และมีความสนใจในการเรียนรู้มากขึ้น

7.โปรแกรมสำนักงานสำเร็จรูปด้วยไมโครซอฟท์ ออฟฟิศ (Microsoft Office) ภูมิพัฒน์ วณพิพัฒน์พงศ์ [8] กล่าวว่าไมโครซอฟท์ ออฟฟิศ เป็นชุดโปรแกรมสำนักงาน พัฒนาโดยไมโครซอฟท์ซึ่งสามารถใช้งานได้ในระบบปฏิบัติการไมโครซอฟท์ วินโดวส์ และแอปเปิล แมคอินทอช ไมโครซอฟท์ ออฟฟิศยังมีการส่งเสริมให้ใช้บริการผ่าน

ระบบเครื่องแม่ข่าย (Server) และ บริการผ่านหน้าเว็บ (Web Based) ในรุ่นใหม่ๆ ของ ไมโครซอฟท์ ออฟฟิศ เราจะเรียกมันว่า ระบบสำนักงาน (Office system)

1.MicrosoftWord คือ โปรแกรมประมวลผลคำที่ออกแบบมาเพื่อช่วยให้คุณสร้าง เอกสารที่มีคุณภาพระดับมืออาชีพ

2.MicrosoftExcel คือ โปรแกรมทางด้านตารางคำนวณ การวิเคราะห์ การทำงาน ในรูปแบบตารางและกราฟ

3.MicrosoftPowerPint คือ โปรแกรมสร้างงานนำเสนอ(presentation)

4.Microsoftteam คือ เครื่องมือที่ถูกออกแบบมาเพื่อเป็น สื่อกลางในการทำงาน ต่างๆ เช่น ห้องเรียนออนไลน์ การติดต่อสื่อสาร การนัดหมาย การประชุม การประกาศและ ติดตามข่าวสาร การติดตามงานหรือโครงการต่างๆ เป็นต้น

5.OneNote คือ สมุดบันทึกดิจิทัลที่ให้คุณจดบันทึกและเก็บข้อมูลไว้ในที่ เดียว

6.Calendar คือบริการปฏิทินแบบออนไลน์ซึ่งทำให้คุณสามารถเก็บข้อมูล เหตุการณ์ต่างๆ รวมไว้ในที่เดียวกันได้ ไม่ว่าจะเป็นการสร้างกำหนดการนัดหมาย

7.OneDrive คือ พื้นที่เก็บข้อมูลส่วนตัวออนไลน์ เพื่อบันทึกเอกสาร รูปภาพ และ ไฟล์อื่นๆ ในระบบคลาวด์แชร์กับเพื่อน และรวมไปถึงการทำงานร่วมกันบนคลาวด์

8.Sway คือ เครื่องมือสร้างเว็บเพื่อการเรียนรู้Portfolio แฟ้มสะสมงานออนไลน์

9.Skype มีหน้าที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันระหว่างผ่านอินเทอร์เน็ตด้วยข้อความ พร้อม เสียง และภาพจากกล้อง Webcam โดยจะเป็นการสื่อสารกันแบบ Real Time ลักษณะจะ คล้ายกับการวิดีโอคอล

10. MicrosoftForm คือ เครื่องมือสร้างแบบทดสอบ แบบสำรวจ แบบสอบถาม การลงทะเบียน และอื่นๆ ได้ง่าย

11.Stream คือ เป็นบริการวิดีโอที่มีความปลอดภัยเพื่อให้คุณสามารถจัดการบุคคล ที่ดูเนื้อหาวิดีโอของคุณและกำหนดวิธีที่จะแชร์ภายในองค์กรของคุณได้อย่างแพร่หลายเป็น ต้นเครื่องมือที่กล่าวมาข้างต้นนี้สามารถนำมาประยุกต์ใช้งานร่วมกันในห้องเรียนออนไลน์ โดยMicrosoftTeam ได้อย่างลงตัวเลยทีเดียว

12.Microsoft Team Classroom ชัยยศ ดำรงกิจโกศล [9] ห้องเรียนแห่งการ เรียนรู้ออนไลน์ Teams จะช่วยให้ครูจัดการลำดับงานประจำวัน ได้ง่ายขึ้น ครูจะ สามารถสร้างชั้นเรียนพร้อมบัญชีรายชื่อนักเรียนในห้องจากระบบสารสนเทศของโรงเรียน โยอัตโนมัติ

การเรียนรู้ร่วม

หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของเด็กเป็นสำคัญ ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกตินอกจากนี้การเรียนรู้ร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิเศษทุกคนเพื่อให้เด็กมีโอกาสเข้ารับการศึกษที่เหมาะสม โดยมีขีดจำกัดน้อยที่สุด ตามแผนการศึกษารายบุคคล โดยที่ผู้ปกครองเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษาหรือเรียกร้อยละ สิทธิต่างๆ เพื่อให้เด็กพิเศษทุกคนมีปฏิสัมพันธ์อันดีต่อเด็กปกติ

หลักการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

พัฒน์ ภาสบุตร [9] ได้เสนอหลักการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ดังนี้

1. จัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักการ เป้าหมาย และจุดประสงค์ของหลักสูตร เช่นเดียวกับเด็กปกติ
 2. เลือกวิธีสอนและจัดหาอุปกรณ์การเรียนการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับความต้องการและสภาพของเด็กพิเศษแต่ละประเภท
 3. จัดเตรียมสื่อการเรียนการสอน คู่มือครู แบบเรียน วัสดุฝึกให้พอเพียงเพื่อช่วยให้เด็กเรียนได้สะดวก รวดเร็วทันกัน หรือพร้อมกับเด็กปกติ นอกจากนี้ ฮิวเวลล์ (Hewell, 1977) อังโนศรีนธร วิริยะสินธุ์ [10] ได้สรุปหลักการจัดการเรียนการสอนแบบเรียนร่วมไว้ ดังนี้
1. ตั้งความคาดหวังว่าเด็กสามารถเรียนรู้ได้
 2. ไม่ด่วนสรุปเอง
 3. ให้เด็กได้เรียนรู้โดยผ่านประสาทสัมผัสให้มากที่สุด
 4. ให้คำชี้แนะแก่เด็กปกติ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุมาลี ศรีผิง [12] รูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาในสังกัด คณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ วัตถุประสงค์เพื่อ 1) วิเคราะห์องค์ประกอบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2) สร้างรูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน 3) ประเมินรูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มี

ความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีขั้นตอนการวิจัย ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์องค์ประกอบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยศึกษาเอกสาร สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 9 คน เก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 285 โรงเรียน จำนวน 855 คน เครื่องมือที่ใช้ คือแบบบันทึกผลการวิเคราะห์เอกสาร แบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม ที่มีค่าความเที่ยง เท่ากับ 0.91

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การบริหารจัดการ 2) การจัดสภาพแวดล้อม 3) การจัดการเรียนรู้ 4) การประสานความร่วมมือ

2. รูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ส่วนนำ ส่วนที่ 2 เนื้อหา และแนวทางการดำเนินงาน ส่วนที่ 3 กระบวนการพัฒนา และแนวทางสู่การปฏิบัติ ส่วนที่ 4 เจาะใจความสำเร็จ

3. การประเมินรูปแบบจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 4 ด้าน 1) ด้านความถูกต้อง 2) ด้านความเหมาะสม 3) ด้านความเป็นไปได้ และด้านความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด สถิติที่ใช้ คือ การวิเคราะห์เนื้อหา ความถี่ ค่าร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ

ขั้นตอนที่ 2 สร้างรูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ ร่างรูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ และเอกสารประกอบการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ สถิติที่ใช้คือ การวิเคราะห์เนื้อหา

ขั้นตอนที่ 3 ประเมินรูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐาน เก็บข้อมูลจากผู้อำนวยการสถานศึกษา จำนวน 9 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบประเมินรูปแบบ สถิติที่ใช้ คือ ค่าความถี่ ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย

1. การวิเคราะห์องค์ประกอบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) การบริหารจัดการ 2) การจัดสภาพแวดล้อม 3) การจัดการเรียนรู้ 4) การประสานความร่วมมือ

2. รูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่อง

ทางการเรียนรู้ ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบด้วย 4 ส่วน ได้แก่ ส่วนที่ 1 ส่วนนำ ส่วนที่ 2 เนื้อหา และแนวทางการดำเนินงาน ส่วนที่ 3 กระบวนการพัฒนา และแนวทางสู่การปฏิบัติ ส่วนที่ 4 เงื่อนไขความสำเร็จ 3. การประเมินรูปแบบจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 4 ด้าน 1) ด้านความถูกต้อง 2) ด้านความเหมาะสม 3) ด้านความเป็นไปได้ และด้านความเป็นประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผลการทดลองการฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลกในครั้งนี้ได้มีลักษณะเป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การสำรวจข้อมูลพื้นฐาน การสำรวจข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นเพื่อสร้างอาชีพให้กับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลกผู้วิจัยกำหนดขอบเขต ดังนี้

1.แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการสำรวจข้อมูลพื้นฐาน คือ นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างจำนวน 19 คน โดยได้การสุ่มตัวอย่างแบบการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2.เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ในการสำรวจข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร เรื่อง การฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก คือ แบบสอบถามนักเรียนที่สนใจเข้ารับการฝึกอบรมหลักสูตร เรื่อง การฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก

ขั้นตอนที่ 2 การทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรม

ในขั้นตอนการทดลองใช้หลักสูตรฝึกอบรมเรื่อง ฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตร

ฝึกอบรม เรื่อง ฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ
นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองหลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้น โดยใช้
เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อสร้างอาชีพให้กับนักเรียนพิเศษ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น มีดังนี้

1.หลักสูตรฝึกอบรม หลักสูตรระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อสร้างอาชีพ
ให้กับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

2.เอกสารประกอบหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง ใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อสร้างอาชีพ
ให้กับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ

3. แบบทดสอบวัดความรู้ เรื่อง เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อสร้างอาชีพให้กับนักเรียนที่
มีความต้องการจำเป็นพิเศษ4. แบบประเมินทักษะในการปฏิบัติงาน

แผนการดำเนินการทดลอง

ในการทดลองใช้หลักสูตรเนื่องจากผู้วิจัยต้องการทดลองการใช้หลักสูตร
ฝึกอบรมเรื่องการฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ
นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่าง จึงใช้รูปแบบการ
ทดลองแบบหนึ่งกลุ่มทดลองวัดหนึ่งครั้งหลัง (One Group Posttest Design) ดังนี้

	X	O
	Eat pie	Blood sugar

..

เมื่อ O หมายถึง คะแนนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการฝึกอบรมระยะ
สั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็น
พิเศษหลังการอบรม

X หมายถึง การฝึกอบรม เรื่อง ความพึงพอใจในฝึกอบรมเรื่องการ
ฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ นักเรียนที่มีความ
ต้องการจำเป็นพิเศษ

ขั้นตอนที่ 3 การศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่ฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้
เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็น
พิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในขั้นตอนนี้เป็นแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรมที่มีต่อหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง หลักสูตรฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลกมี 4 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหาสาระ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านสื่อการเรียนการสอน และด้านการวัดผลและประเมินผล จำนวน 12 ข้อ ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) โดยกำหนดเกณฑ์ดังนี้

- 5 หมายถึง ผู้เข้ารับการอบรมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง ผู้เข้ารับการอบรมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก
- 3 หมายถึง ผู้เข้ารับการอบรมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง ผู้เข้ารับการอบรมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
- 1 หมายถึง ผู้เข้ารับการอบรมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

หลังจากนั้นนำแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้อบรมหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) โดยในการแปลความหมายกำหนดเกณฑ์ดังนี้ (ล้วนสายยศ และอังคณา สายยศ [13])

ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00	หมายถึง	ความพึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49	หมายถึง	ความพึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49	หมายถึง	ความพึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49	หมายถึง	ความพึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49	หมายถึง	ความพึงพอใจน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

1. ผลการเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนรวมกันระหว่างเด็กปกติและเด็กนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษนั้นมีผลการเรียน ขร.จำนวน 2 คนซึ่งเป็นนักเรียนปกติและมีผลการเรียนจำนวน 17 คน มีผลที่การเรียน ระหว่าง 2 ถึง 4 แยกผลการเรียนของนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษจำนวน 7 คนจะพบว่ามีผลการเรียนระดับ 2 จำนวน 2 คน ผลการเรียนระดับ 2.5 จำนวน 4 คนและผลการเรียนเท่ากับ 3.5 จำนวน 1 คน จากผลการเรียนตามหลักสูตร

ระยะสั้นดังกล่าว แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษสามารถเรียนร่วมกับนักเรียนปกติได้

2.แบบประเมินทักษะในการปฏิบัติงานได้จากการฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก เรื่องงานโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปงานกราฟฟิกกระทำขึ้นโดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก แยกสมรรถนะ เป็น 6 ด้าน โดยให้นักเรียนที่มีความต้องการ พิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ ทั้ง 6 ด้านจากผลการเรียนพบว่า เด็กนักเรียนทั้งหมดมีผลคะแนนอยู่ในระหว่าง 37 – 50 คะแนน จากคะแนนเต็ม 60 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 62-83 ถ้าแยกที่มีความต้องการพิเศษออกมาจะพบว่ามีผลการเรียนในระหว่าง 37-47 คิดเป็นร้อยละ 62-78 จากผลการเรียนตามหลักสูตรระยะสั้นดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษสามารถเรียนร่วมกับนักเรียนปกติได้และสามารถมีสมรรถนะการปฏิบัติงานได้ปกติ

3.ความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรมที่มีต่อหลักสูตรอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก เรื่อง งานโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปงานกราฟฟิกพบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.46$, S.D. = 0.60)

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการทดลองใช้การฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างเพื่อศึกษาสมรรถนะที่ได้จากการฝึกอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ นักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก ลักษณะเป็นการวิจัยเชิงทดลอง สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1.ผลการเรียนของนักเรียนที่เรียนรวมกันระหว่างเด็กปกติและเด็กนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษนั้น จากผลการเรียนตามหลักสูตรระยะสั้นดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษสามารถเรียนร่วมกับนักเรียนปกติได้สอดคล้องกับ[14] บังอร ต้นปาน ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนในชั้นเรียนย่อมสนองต่อความแตกต่างของแต่ละบุคคลนั้นการจัดเด็กพิเศษให้เรียนร่วมจึงควรมีการปรับปรุงการเรียนการสอนด้วยวิธีการและกิจกรรมที่หลากหลายที่เหมาะสมกับความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อให้เกิดศักยภาพได้และ

สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ[7] ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเรียนร่วมว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษมีโอกาสเรียนรู้ตามศักยภาพของแต่ละบุคคล และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมได้

2.ผลการประเมินทักษะในการปฏิบัติงาน ทั้ง 6 ด้านจากผลการเรียนพบว่า จากผลการเรียนตามหลักสูตรระยะสั้นดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษสามารถเรียนร่วมกับนักเรียนปกติได้และสามารถมีสมรรถนะการปฏิบัติงานได้ปกติสอดคล้อง วัชรบุรณสิงห์ [6]ที่กล่าวว่าหลักสูตรระยะสั้น เป็นหลักสูตรที่สร้างขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะเจาะจงเป็นเรื่อง ๆ เฉพาะอย่างสำหรับกลุ่มบุคคลบางกลุ่มเพื่อเพิ่มพูนความรู้หรือประสบการณ์ หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมหรือทัศนคติของบุคคลไปในทางที่ต้องการ และจากผลการสำรวจความพึงพอใจการเรียนร่วมตามหลักสูตรระยะสั้นดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษมีความพึงพอใจ มีความสุขที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำรูปแบบการเรียนการสอนไปใช้

1.1 เนื่องจากผลการนำรูปแบบการเรียนการสอนหลักสูตรอบรมระยะสั้นโดยใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเพื่อส่งเสริมการประกอบอาชีพ สำหรับนักเรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่เรียนร่วมกับวิทยาลัยสารพัดช่างพิษณุโลก ไปใช้ ผลปรากฏเป็นที่น่าพอใจ สามารถพัฒนาความสามารถในการสร้างความรู้ ทั้งด้านความรู้ความเข้าใจและทักษะในการปฏิบัติงาน จึงนับว่าเป็นรูปแบบหนึ่งที่เป็นทางเลือกที่ผู้สอนสามารถนำไปใช้ในการสอน และสามารถนำไปประยุกต์ปรับใช้ได้ตามความเหมาะสมของผู้เรียน

1.2 ผู้สอนที่จะจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้ จะต้องการปฏิรูปการเรียนการสอนที่ต้องใช้เทคโนโลยีเป็นฐานเข้าช่วย โดยเฉพาะในเรื่องปรับพฤติกรรมการสอนและแก้ปัญหาการขาดสื่อการเรียนการสอนสำหรับปัญหาการขาดครูเฉพาะวิชานั้นเป็นปัญหาระดับชาติที่ต้องรอรัฐบาลที่มองเห็นผลเสียต่อการจัดการศึกษาที่เนื่องมาจากการขาดครูเฉพาะวิชาที่มีความรู้ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเป็นฐาน เพื่อการเรียนการสอนอย่างครุมีอาชีพ และฝ่ายบริหารของโรงเรียนสามารถสนับสนุนส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนที่ใช้เทคโนโลยีเป็นฐานได้อย่างมีอาชีพ

1.3 การจัดชั้นเรียนไม่ว่าจะเป็นการจัดชั้นพิเศษโดยเฉพาะ หรือจัดแบบให้เด็กที่มีครบถ้วนน้อยที่สุด เพราะจะทำให้เด็กเสียสมาธิ และจะเป็นอุปสรรคต่อเด็กที่มีปัญหาทางด้านการรับฟัง และเด็กที่มีความบกพร่องทางสมาธิและความสนใจ (ADHD) การจัด

บรรยากาศในการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษอาจรวมถึงเครื่องมือที่จำเป็นสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาผลการใช้รูปแบบการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นกับผู้เรียนที่จำแนกตามระดับความสามารถ เนื่องจากผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันย่อมมีความต้องการช่วยเสริมสร้างความสามารถในการสร้างความรู้แตกต่างกัน การช่วยเสริมสร้างความสามารถในการสร้างความรู้ที่ใช้ในรูปแบบนี้ จึงอาจมีผลดีต่อผู้เรียนเฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเท่านั้น

เอกสารอ้างอิง

- [1] การจัดการเรียนรู้โดยใช้ ICT เป็นฐาน. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <https://www.gotoknow.org/posts>.
- [2] การจัดการเรียนรู้โดยใช้ ICT เป็นฐาน. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <https://sites.google.com/site/hxngnithessnlek/kar-sxn-doy-chi-ict-1>.
- [3] การจัดการเรียนรู้โดยใช้ ICT เป็นฐาน. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://journal.oas.psu.ac.th/index.php/asj/article/viewFile/221/168>.
- [4] เทคโนโลยีที่ใช้สร้างอาชีพสู่คนพิการ, การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาพัฒนาคุณภาพชีวิตสร้างอาชีพของเด็ก พิเศษ
- [5] กระทรวงศึกษาธิการ, กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการทางการศึกษา พ.ศ. 2552.
- [6] วชิรี บุณสิงห์. 2544. การบริหารหลักสูตร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร . มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- [7] การประถมศึกษากรุงเทพมหานคร, คู่มือการเรียนรู้ร่วมระดับประถมศึกษาเล่มที่ 1 สำหรับผู้บริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สยามรัฐ, 2531.)
- [8] ภูมิพัฒน์ วณิพัฒน์พงศ์, วารสารวิชาการสถาบันอาชีวศึกษาภาคเหนือ 3 ปีที่ 5 ฉบับที่ 10, 2564.
- [9] ชัยยศ ดำรงกิจโกศล, วารสารวิชาการสถาบันอาชีวศึกษาภาคเหนือ 3 ปีที่ 4 ฉบับที่ 8, 2563.
- [10] พัฒน ภาสบุตร ,การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลพิการ, เอกสารการสอนชุดวิชาการดูแล, บุคคลพิการ หน่วยที่ 11 หน้า ร99-629 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ (2531 , 583)

- [11] ศรีนธร วิริยะสิรินันท์, การพัฒนารูปแบบ การจัดการเรียนการสอน แบบเรียนร่วม สำหรับเด็กพิการ ก่อนวัยเรียน . จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย/กรุงเทพฯ,2539.)
- [12] สุมาลี ศรีผิง.รูปแบบการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในสถานศึกษาในสังกัด คณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน, มหาวิทยาลัยราชภัฏ นครสวรรค์
- [13] ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. 2543. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3.สุวิริยาสาน, 2538.
- [14] บังอร ต้นปาน. (2535), การเรียนร่วมของเด็กพิเศษ, เอกสารคำสอน ภาควิชาการศึกษา. พิเศษ คณะวิชาครุศาสตร์ : สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์ สวนดุสิต.